

„Hiszen Isten nem a féltékenység lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és a józanságát” (2Tim 1,7)

Pál lelki végrendeletének tekintjük a levelet, amelyből a mostani életigénk származik. Az apostol Rómában van börtönben, ítéletre vár, és eközben ír fiatal tanítványának és munkatársának, Timóteusnak, aki az eléggé összetett efezusi közösség felelőse.

Írása Timóteushoz szóló intelmeket, tanácsokat tartalmaz, de szól minden idők minden keresztényéhez, legyen bármely közösségnek is a tagja. Pált az evangélium hirdetése miatt verték bilincsbe. Tanítványát viszont inkább félelem tölti el az üldöztetések miatt, és meginog a szolgálatával járó nehézségek közepette. Ezért bátorítja őt, hogy nézzen szembe a próbatételekkel, hogy biztos vezetője lehessen a gyülekezetnek. Sem Pál, sem Timóteus számára nem természetes az evangéliumért elviselt szenvedés.

Pál tanúságot akar tenni az evangéliumról. Világos, hogy nem a személyes tehetsége, a képességei vagy az emberi korlátai teszik képessé őt, vagy fékezik az Ige szolgálatában, hanem a Lélek ajándékai: az erő, a szeretet és a józanság, ami erőt ad a tanúságtételhez. A szeretetnek az erő és a józanság mellett nagyon fontos szerepe van a megkülönböztetésben. A józanság pedig bölcsességet jelent, készségességet minden helyzetben. Timóteus, a tanítvány és minden idők tanítványa erővel, szeretettel és józansággal tudja hirdetni az evangéliumot olyannyira, hogy szenvedni is képes érte.

„Hiszen Isten nem a féltékenység lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és a józanságát.”

Mi is megtapasztaltuk már a kísértést, hogy elbátortalanodjunk Isten igéjének megélésében, a tanúságtételben, és nem tudtuk, hogyan viselkedjünk egyes helyzetekben.

Chiara Lubich segít megértenünk, honnan merítsünk erőt ilyen pillanatokban:

„A bennünk jelenlévő Jézushoz kell fordulnunk. Nem szabad tehát leblokkolnunk. Magatartásunk nem lehet passzív belenyugvás, hanem radikálisan ki kell lépünk önmagunkból. Eggyé kell válnunk azzal, amit Isten akarata kíván tőlünk. Teljesítenünk kell azokat a kötelességeinket, melyeket hivatásunk megkíván. És mindezt a bennünk lévő Jézus kegyelmére alapozva. Tehát radikálisan kilépni önmagunkból. Így maga Jézus fogja egyre jobban kifejleszteni bennünk azokat az erényeket, melyekre szükségünk van, hogy tanúságot tegyünk róla abban a környezetben, melyet ránk bízott.”[1]

„Hiszen Isten nem a félenkség lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és a józanságát.”

Erő, szeretet és józanság, a Lélekre jellemző három erény, amelyet az imádság és a hit gyakorlása révén nyerhetünk el.

Justin Nari atya a Közép-afrikai Köztársaságban él. Az életére törtek szerzetes testvéreivel és mintegy ezer muzulmánval együtt, akik a háborús megtorlások elől a templomba menekültek. Az őket ostromló milíciák vezetői azt kívánták, hogy adják ki őket, de ő megpróbált továbbra is tárgyalást folytatni velük, hogy elkerülje az öldöklést. Egy nap negyven liter benzinnel jelentek meg, és azzal fenyegetődztek, hogy elevenen elégetik őket, ha nem adják ki nekik a muzulmánokat. „Szerzetes testvéreimmal megtartottuk az utolsó misét – meséli Justin atya –, és közben eszembe jutott Chiara Lubich, hogy ő mit tenne a helyemben. Ott maradna, és az életét adná. És mi is így döntöttünk.” Véget ért a mise és egy váratlan telefonhívás érkezett: áthalad a területükön az Afrikai Unió csapata, egy egészen közeli városban. Justin atya elébük sietett, és tizenhárom perccel az ultimátum lejártá előtt velük együtt érkezett vissza a plébániára. Ez a tizenhárom perc mentette meg mindannyiuk életét a vérontástól.[2]

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 1986. október

[2] *Unità è il nome della pace: La strategia di Chiara Lubich*, a cura di Maddalena Maltese, Città Nuova, Roma 2020, pp. 29-30.

forrás: fokolare.hu